

ANMELDELSE 7. JUNI 2012 - 10:00

Kvinder gider ikke gå med sort for evigt

Nadine Labakis »Hvad gør vi nu?« er et særsyn i de danske biografer: en overflod af stærke kvindeportrætter i en moderne mellemøstlig udgave af »Lysistrate«, som er svær at genrebestemme.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Da jeg voksede op i firserne — før racisterne lærte at bruge ord som »sharia-lovgivning« — var et af deres hovedargumenter, at Danmark ville ende som Libanon, hvis man ikke lukkede grænserne for den såkaldte »flygtningestrøm« fra verdens brændpunkter.

Det siger sig selv, at ingen har lyst til at bo i et land præget af borgerkrig eller »sektersk vold«, som det kaldes i dag — det gjaldt jo for eksempel de palæstinensere, som flygtede

hertil fra flygtningelejrene(!) i netop Libanon efter Israels invasion i 1982.

Siden er argumenterne blevet mere raffinerede, og forestillingen om vilde fremmede fra Mellemøsten, der kommer »væltende ind over grænserne« med deres krigeriske natur, er blevet udskiftet med teorien om herboende muslimers grundlæggende kulturelle uintegrerbarhed.

En sylespids nål

Hvis man i forvejen er blind for de mennesker, som står lige over for én i hverdagen, så hjælper det nok ikke, at de får ansigt og stemme i en film. Alligevel kunne jeg godt ønske, at visse personer simpelthen blev tvunget til at se Nadine Labakis nye film »Hvad gør vi nu?«.

For selvom den viser et Libanon, hvor volden mellem kristne og muslimer hele tiden ligger og lurser og til tider bryder ud i lys lue – altså netop det Libanon, vi blev »advaret« mod i min tidlige ungdom – så er det samtidig en film, hvor såvel kristne som muslimske arabere fremstilles som mennesker.

Fuldstændig som Labakis debutfilm »Karamel« (2007) er »Hvad gør vi nu?« desuden en sylespids nål, der punkterer myten om, at mellemøstlige kvinder (med eller uden tørklæde) nødvendigvis er undertrykte, underkuede stakler. Her er en overflod af stærke og troværdige kvindepoterter.

Ukrainske strippere og hashkager

Scenen er en bjerglandsby i et unavngivent land, som til forveksling ligner et nutidigt, men også lidt anakronistisk Libanon. Her har kristne og muslimer efterhånden levet fredeligt sammen i længere tid – blandt andet symboliseret ved, at kirke og moske næsten bogstaveligt talt ligger dør om dør.

Freden er især blevet opretholdt af kvinderne, som forsøger at holde mændene uvidende om konflikten mellem kristne og muslimer uden for landsbyen. For eksempel begynder de højlydt at diskutere for at overdøve radioen i landsbyens café, når den rapporterer om sammenstød mellem religiøse grupper, aviserne får lov til at forsvinde, inden de kan blive læst, og så videre.

Det er dog en skrøbelig fred, som ikke kan opretholdes. Først har nogle geder forvildet sig ind i moskeen, hvilket straks udlægges som en bevidst krænkelse af de mere hidsige muslimske mænd. Siden har nogen udskiftet vievand i kirken med blod.

Kvinderne forsøger nu ihærdigt at genoprette freden ved først at foregive et mirakel og siden betale en gruppe ukrainske strippere for at tage ophold i byen, efter deres bus belejligt er brudt sammen lige ved indfaldsvejen – ideen er, at mændene så vil have andet i tankerne end at slås.

Det hele kulminerer ved en fest i cafeen, hvor kvinderne har bagt enorme mængder hashkager i en af filmens indlagte musiknumre. Jeg skal ikke afsløre, hvordan det hele ender, men der venter mændene noget af en overraskelse, da de vågner næste dag – en overraskelse, der munder ud i titlens spørgsmål, som dermed slår filmens åbne slutning an.

Moderne feministisk Lysistrate-fabel

»Hvad gør vi nu?« er en film, der umiddelbart ikke er nem at gribe eller sætte på formel. Den kan bedst beskrives som en slags moderne feministisk Lysistrate-fabel, hvor genrer som folkekomedie, romance, drama og musical kastes sammen i en både velfungerende og usammenhængende helhed.

I min optik ville det være forkert at kalde den tragikomisk eller bittersød, fordi de forskellige elementer snarere sideordnes end blandes. Måske kunne man sige, at den er knugende tragisk med strejf af befriende humor? Eller morsom med en underliggende tone af tragisk alvor? Budskabet er i hvert fald rimeligt klart: kvinder gider ikke gå med sort for evigt!

Ligesom i virkelighedens verden – især i Libanon – har den fredelige sameksistens trange kår i »Hvad gør vi nu?«. Alligevel er det ikke en film uden håb. For hvis en kristen kan lave en film med så meget respekt for og kærlighed til muslimer, så er der måske ikke helt så slemt i Libanon. I den forstand måtte Danmark godt blive lidt mere som det plagede land i Mellemøsten.

»Hvad gør vi nu?« (instr.: Nadine Labaki, Libanon/Frankrig/Egypten/Italien 2011, 110 min.). Premiere d. 7. juni i Grand (København), Øst for Paradis (Aarhus), Cafe biografen (Odense), Biffen (Aalborg), Nicolai Biograf (Kolding) og Klouborg Kino.

Redaktion: Modkultur

Emneord: Kultur | Film | Nadine Labaki | Libanon

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**